

sige, at jeg har gjort Spørgsmaalet til Genstand for nærmere Undersøgelse. Saa længe jeg ikke har modtaget de Oplysninger, jeg i saa Henseende har søgt fremskaffet, og altsaa ikke kan overse Spørgsmaalets Omfang og Betydning, kan jeg vanskeligt udtale mig nærmere om Sagen. Det hævdes imidlertid fra anden Side, at Rederierne ikke vil have nogen som helst økonomisk Fordel af at antage fremmede Søfolk, saa man skulde ikke tro, der var nogen særlig Tilbøjelighed hos dem til at gøre det. Det er blevet nævnt — jeg skal lade det staa for, hvad det er —, at naar danske Søfolk kom til fremmede Havne med gode danske Penge paa Lommen og fik dem omsat, saaledes at de fik en hel Masse fremmede Penge, følte de sig som saa rige Folk, at de ikke kunde finde tilbage til Skibene, inden disse afgik. Hvorledes Forholdet er, ved jeg ikke, men det skal blive undersøgt; og er Forholdet det, at fremmede Søfolk foretrakkes, vil der fra Handelsministeriet blive gjort, hvad der kan gøres, for, at man skal benytte danske Søfolk.

Jeg skal saa ganske kort omtale Importreguleringen, som mange ærede Medlemmer har talt om, idet jeg ganske skal afholde mig fra at komme ind paa Enkeltigheder, da jeg gaar ud fra, at alle ærede Medlemmer af dette høje Ting er fuldstændig bekendte med den Form, der er valgt, og der i den seneste Tid kun er sket den Ændring, at man for Skotøjets Vedkommende er gaaet fra et Kompensationssystem over til et Kontingeringssystem. Denne sidste Form vender sig rent teoretisk ensartet til alle Sider, og i Praksis tror jeg, den skal vise sig at svare til sin Hensigt. Dette System har allerede fra Begyndelsen været indført for Cigarernes Vedkommende og ikke vakt særlige Ubegneligheder udefra. Forandringen var nødvendig af Hensyn til vort Forhold overfor Udlandet, og de fremkomne Indsigelser synes nu at være forstummet; den højtærede Udenrigsminister har allerede oplyst, at det ikke er sandsynligt, at der vil komme yderligere Forestillinger udefra.

Naar en Importregulering ikke skal modvirke den naturlige Prisbevægelse, kan den efter mit Skøn kun benyttes som en rent midlertidig Foranstaltning, og det er da ogsaa kun imod Valutadumping, Industrien har fremsat Ønske om Beskyttelse, idet der fra den Side bl. a. skrives, „at man ikke ønsker Beskyttelse imod Konkurrenttab, men at den Hjælp, man ønsker fra Statsmagts Side, udelukkende skulde tage Sigte paa Valutakrisen og paa at

værne og beskytte Erhvervene imod den saakaldte Valutadumping“. Der er vel egentlig fra alle Sider Enighed om, at man vil medvirke til at styrke og bevare den sunde Del af vor Industri under de herskende vanskelige Forhold og derved modvirke Arbejdsløsheden, man er blot ikke enig om, under hvilken Form Hjælpen skal ydes. Tanken om at støtte Industrien, den uden egen Skyld nødstedte Industri, kan jeg give min ubetingede Tilslutning, og jeg foretrækker af mange Grunde at skaffe Arbejde, naar det kan lade sig gøre, i Stedet for at give direkte Understøttelse. Jeg tror derimod, der fra flere Sider er for stor Tilbøjelighed til at henvende sig til Staten om Hjælp, saa snart der er Vanskeligheder af nogen Betydning. Denne Tilbøjelighed bør man sikkert modarbejde, det er ingen god Vej for Fællelesholdningen, og det er ikke det, der bringer os fremad. Efter min Mening er det meget farligt at fremkalde den Tro, at blot Staten skrider til denne eller hin Foranstaltning, vil alt blive godt. Som Nødhjælp kan det maaske lade sig gøre, men i Længden er der ingen anden Vej mulig end at søge Virksomhederne lagt saaledes, at de selv kan optage Konkurrencen.

I Parentes skal jeg nævne, at efter mit Skøn havde vi staaet bedre i Dag, hvis vi havde haft færre Aktieselskaber og flere selvstændige Virksomheder, idet graadige Aktionærer i flere Tilfælde, især under Krigen, ligefrem sugede Marven ud af Selskaberne. Af den Grund er flere Selskaber nu svage. Jeg vil hilse med oprigtig Glæde, om vi noget mere kunde vende tilbage til den gamle Form, hvor Enkeltmand havde Ledelsen og Ansaret. Men jeg tror ikke, man ganske kan overse, at især de Krigsskattelove, vi har haft, den Gang gav Staten mægtige Indtægter sikkert ogsaa fra flere af de Industrier, der nu er i Nød. Jeg indrømmer, at disse Love var haarde, især overfor de Virksomheder, der havde meget springende Indtægter, og derfor svækkede dem; jeg tror ikke, man helt bør glemme det nu.

Jeg er ikke i Stand til at overse, om den Regulering, man har valgt, vil føre til det Resultat, man ønsker; der er i hvert Fald store indre praktiske Vanskeligheder forbundet med en saadan Ordningens Gennemførelse, det tror jeg ikke, man helt har haft Øje for. Der er imidlertid eet, der for mig staaer ganske klart; og det er, at man fra flere Sider vil gøre